

BARBARA NESVADBOVÁ

GARPÍŠKOVINY

aneb Bibi a čtyři kočky

motto

GARPÍŠKOVINY

BARBARA NESVADBOVÁ

GAR PÍŠKOVINY

aneb Bibi a čtyři kočky

© Barbara Nesvadbová, 2010
Illustrations © Petra Vykoukalová, 2010
© Bibi Nesvadbová, 2010

ISBN 978-80-7243-442-8

Pro Bi, s láskou

PROČ ZROVNA JÁ?

Bylo nás tam osm. Všechny si je pamatuju. Prý sourozence. Ale to jsem tenkrát vůbec ještě netušil. Tma tam byla. Jenže nevěděli jsme, že existuje světlo, takže nám temno vůbec nevadilo. Plavali jsme si. Vráželi do sebe čumáky, ocasy i ušima. Pořád jsme se točili dokolečka. Zprvu to bylo fajn. Dokonce pohodlné. Jenže všichni jsme rostli. Začalo být plno. Přeplněno. Sestřička, ta nejbělejší, Bělínka se jí říkalo, se mi stočila kolem nohou a už se nemohla

odtočit. Nebylo kam. Bráška, podle barvy kožíšku Zrzoun, byl hrozně prudký a urputný, cpal se mi do hlavy. Ještě trošku vyroste, říkal jsem si, a budu ho mít místo čumáčku. Nejmilejší byl Hezoun Ouško, ten se pořád nechtěl nikoho ani dotknout, aby si prý nezamazal tělíčko. Byl ze všech nejkrásnější. A jak si tak úzkostně chránil svůj vzhled, dával nám prostor.

Čumáček mám k poznávání. To je jasné. A uši, abych slyšel. To taky už vím. Zbytku těla nerozumím. Je asi k ničemu. Vždyť už s ním nedokážu ani pohnout. Jasně, měl jsem tlapky, se kterými jsem šfouchal do ostatních, to bylo fajn, jenže to je dávno. Ještě před tím, než se všichni tak hrozně zvětšili. Ted' už nehnu ani ocáskem. Před chvilkou jsem slyšel hrozný křik. „To jsi nesměla. To je FUJ. Okamžitě to nech. Vemte jí to někdo!“ Nechápal jsem, co se děje. Tělu, v němž bydlím, říkají hlasy MAMINKA.

A ted' ty hlasy na maminku křičí. Ošklivě. Většinou ji chválí. Mluví na můj domov laskavě. Dokonce i když se rozběhne a my všichni si připadáme jako na trampolíně, mlátíme hlavičkami o sebe a v jednu chvíli netušíme, kde je hlava a kde ocásek, tak i v té chvíli jsou hlasy milé. Tentokrát však ne. Ted' se stalo něco strašného. Pálilo to. Štípalo do očiček i do celého těla. Hořké to bylo. Všichni prskali. Až další, mužský hlas oznámil všem, co se děje.

**„Sežrala z kuchyňského pultu čínu.
Chudáci štěňata.“**

**Tak čínu, prej.
Snad už to ma-
minka nikdy ne-**

udělá. I když, jak mlaskala, tak asi je ta divná věc pro ni lepší než piškoty.

První zmizela Bělinka. Ta od mých nohou. Najednou ne-

byla a já mohl konečně znova mrskat tlapičkami.

Ostatní šli za ní. Rychle. Skoro jsem ani nemohl počítat. Zrzoun se držel nejdéle. „Nenechám si diktovat, co mám dělat,“ prskal. „Nebudu poslouchat. Nebudu.“ Nakonec mi zmizel z očí, ani nevím jak. Mne chránil můj strach. Rozhodl jsem se, že ne. Že chci zůstat v místě, které znám. Které mám rád. Kde spím. Kde jím. Ani se nehnu. Ani o milimetr.

Hlasy zvenku sílily: „Je tam ještě jeden.“ Jistě myslely mne. „Nesmí v ní zůstat. To by nepřežila. Koho zavoláme?“

Ve známých hlasech byla slyšet naléhavost. Obavy.

Proč mne chtějí dostat ven? A co je tam venku?

„Zavoláme na veterinu. Ne, na to není čas. Pozveme sem doktora. Honem. Vždyť je strašně unavená. Co když to nezvládne?“

Pak jsem slyšel, co nikdy předtím, takové tiché kvíknutí. Nebylo ale od hlasů, které znám. Bylo z mého těla. Z těla mojí maminky. A tak jsem se rozhodl. Ať je venku cokoliv, já půjdu. Nechci, aby znovu tak bolestivě kvíkla. Aby plakala kvůli mému strachu. Nebo kvůli mému pohodlí.

Zima. Když jsem byl venku, první pocit byla zima. Hrozná. Do morku chloupků. A hlad. Najednou jsem měl hrozný hlad. Chtěl jsem někam zalézt. Schovat se. Ukrýt. Jen nebylo kam. Moji blízcí byli pryč. Daleko. Každý v jiném koutku. I Bělinka zmizela. Nečekala na mne. Jak se mi stýskalo po chvilkách, kdy mne dusila, kdy mi ležela na čumáčku! Už jsem neslyšel ani Zrzou-
novy komentáře. Všichni sice kvíkali, ale nerozuměl jsem co. Cpali se k maminčinu bříšku. A já se nikdy nepral. Neuměl jsem to. Možná se bříškem chtěli dostat zpátky, do místa, kde nám bylo tak dobře.

Radši jsem se stočil v koutku. Nebudu bojovat. To neumím. Ať se tam vecpou. Já svoji misi splnil. Za-

chránil jsem maminku, která na mne kromě činy byla vždycky moc hodná. Teď zkusím spát. Pak už třeba nic nebude. Ani ta prokletá zima.

Mé odhodlání dlouho nevydrželo. Zase ty ostré hlasy. „Budeme mu říkat Posledníček. Toho neprodáme. Ale umřít ho přece nenecháme. Doktor říkal, ať zkusíme mlíčko. Prý injekčními stříkačkami.“

Najednou mi někdo, lidské prsty, vecpal do tlamičky takový umělohmotný předmět. Hnusný byl. Ale když jsem natáhl, bylo to

*To mne
nikdo
nemá rád?*

móóóc dobré. Nejlepší, co jsem kdy ochutnal. Najednou jsem už nechtěl spinkat v koutě. Chtěl jsem víc a víc toho bílého dobrého. Víc a víc.

Tak mne pořád budili. Prý nesmím spát dlouho.

A pořád jsem dostával tu zvláštní bílou tekutinu. Říkali jí mlíčko.

Maminka už si mne nevšímala. Nechodil jsem k ní. Spával jsem v samém koutku obrovského pelechu. Spával jsem sám. A tak mne přenechala člověku.

Sourozenci se často prali. Hodně. Obzvláště když vzal člověk maminku na procházku, tak nastal mazec. Na mne si nikdo netroufl. Ani Bělinka ne.

Pak začali jeden po druhém odcházet. Prý do nových domovů. Sotva jsem si zvykl, zase někam půjdu? To je strašný život. Co když tam nebudou mít to dobré mlíčko? Už ho piju sám z mističky. Ale pořád mi říkají Posledníček. Nedávno jsem slyšel, jak o mně mluví potichu, šeptem v koupelně.

„Co s ním uděláme? Přece si ho nenecháme? Vždyť třeba ani nenaroste?“

A měli pravdu. Opravdu mne nikdo nechtěl. Občas mne některý z velkých lidí, co přišli pro štěňata, z kotce zvedl, ale nikdy si mne nevzal s sebou domů. Nikdy mne ani nepohladil.

Zůstal jsem poslední se Zrzkem. Tajně mu říkám Likvidátor. Už sežral čtyři boty, osm knih, kulmu, a dokonce nakousl i maminičino břicho. Nezná míru.

*Sežeru! Roztrhám!
Zničím! Ted! Hned!*

Pak jednou přišel zrzavý pán. Byl proti lidem, co znám, hrozně hubený a vysoký.

Cukala mu pusa. A pořád něco nervózně žmoulal. Jasně že si vybral jeho. Zrzka. Prý se k sobě budou hodit. Jo, to podepíšu i já. Kdybych tedy uměl psát. A kdybych si najednou nepřipadal tak hrozně navíc. To mne opravdu nikdo nechce? Večer zvonil telefon. Že prý jestli jsou ještě štěňata. Moje paní říkala, že poslední, nevyvedené, že ho ani nechce prodávat, a když, tak prý s velkou slevou. Co je to sleva? Ještě říkala: „Můžete se, slečno, přijet podívat hned zítra dopoledne. A rozhodnout se na místě.“ Jenže ta kvílící osoba na druhém sluchátku čekat nehodlala. Rozhodně řekla, že přijede hned. Že čekat nechce. A že si to štěně, čili mne, určitě vezme. No pomoc, pak že platí jaký pán, takový pes? Já nerozhodný, tichý kluk, chytnu afektovanou zrychlenou holku. To bude život...

A opravdu přijela. Chytila mne do náruče. Hodila peníze na stůl. Skoro ani nepozdravila. Na

*Jaký pes,
takový pán?*

nic se nezeptala. Během dvou minut jsem seděl na zadním sedadle auta. Jezdila hrozně rychle. Obzvláště v zatáčkách. I když, byla to moje první cesta autem, takže srovnání nemám. Ale rychlé to bylo.

Řekla jen: „Promiň, štěně. Krabici nemám. Ještě ráno by mne nenapadlo, že spolu budeme žít. Hlavně se tu nepoblíž.“

Víc ani slovo. Pořád telefonovala. Smála se. A pak najednou slyším: „Ahoj, mami. Mám psa.“ Vodopád výčitek z druhého sluchátka. „No tak jsi mi to řekla, no. Jasně že jsem nezodpovědná. Ale ještě mi teda řekni, co takoví malí psi žerou?“

To už na mne bylo moc. Nejen že mne ani nepohladí, že pro mne nemá pelíšek, ba ani krabici od bot, ona nemá ani jídlo. Na druhé straně telefonu jí něco poradili, takže rychle zabočila a zastavila.

„Půjdeme spolu do nonstopu. Bývají tam divní lidi. Tak se neboj a drž se mě,“ řekla. Tak to bylo poslední. Jen otevřela dvířka auta, skočil jsem. Uteču. S ní nebudu. Kdekoliv. S kýmkoliv. Ale ne s ní. Schoval jsem se pod autem.

Proč mají všichni tak velké tlapky?

Všude kolem chodily obří nohy a jezdily plechové krabice. Já se neukážu. Nevylezu. Už se k ní nevrátím.

Chodila kolem snad hodinu. Napřed se smála. Co prý je to za žert. Až po chvíli jí došlo, že si legraci nedělám. Že ji prostě nechci. Sundala podpatky, bundu, zahodila telefon, lezla kolem aut po čtyřech. A prosila. Přemlouvala. Slibovala. Já nic. Spoustu lásky mi slíbila. Mléko s piškoty pětkrát denně. Vlastní postel. Procházky do lesa. No, psi, ta mi toho naslibovala! A já pořád nic. Až pak, najednou, si sedla do tureckého sedu, a tak divně kvíkla. Jako tenkrát máma. A mně došlo, že vylézt musím. Že už ji mám vlastně rád. Že pokud

právě ona má být mojí další maminkou, tak rozhodně nechci, aby kvůli mně plakala. Tenkrát, pod tím autem jsem pochopil, že nebudu nejkrásnější jako Ouško, ani nejbělejší jako Bělinka, ani nejdrsnější jako Zrzoun, ale už vím, co budu. Budu hodný. Budu mít lidi rád.

2

STUDENTSKÝ ŽIVOT

Dala mi jméno Garp. G. A. R. P. To je skoro jako POZOR. S tím jménem si připadám víc jako voják než jako mírumilovný retrívr. Kdybych ještě byl vlčák, tak snad... Ale mým dlouhým uším tohle jméno prostě nesluší.

No, co se dá dělat. Ona mi dovolí skoro cokoliv, co si usmyslím. Můžu si utírat tlapy do peřin. Můžu jíst šunku z talíře. Můžu chroupat kosti v posteli. Ale nesmím protestovat. Jakmile si začnu stěžovat, spustí ona kvílení. A ta tedy kvílí, to bych vám nepřál slyšet. Někde ve své hlavě si umanula, že ji musím milovat. Takže radši ne-

*Budu hrdina, nebo
padouch?*

*Tak sem
se jistě
nevejdu.*

protestuji. Je to bezpečnější.

Prý podle jejího oblíbeného

jsou knihy. Ty tlusté. **Takže jsem pes z knížky.**

Knížek ona má vůbec strašně moc. Mnohem víc než šatů. Což je divné. Ta paní, kde jsem se narodil, neměla žádné knížky, zato sukni spoustu. Zvyky se mění.

G. A. R. P. ... Chjojo...

románového hrdiny. Romány

*Čistě prádlo je rozhodně lepší
než špinavé.*

Tady se mohu válet v tričkách, ale cokoliv je potištěné, toho se nesmím ani dotknout. Jednou jsem zkusil schroupnout takovou nevzhlednou bichli v kožených deskách. Velká byla. V mém bývalém domově by s ní ani stůl nepodložili. A tady? To vám byl skandál. Vřískala, že je to prý slovník. A Ottův. A naučný. Zajímalo by mne, který pes by to jako věděl... Musím si prostě zvykat na nový druh člověka.

Ještě stránka a budu

nejchytřejší.

V tomhle domově neplatí žádná pravidla. Vstává se v poledne. Když mne sluníčko budí, vím, že se nesmím ani hnout, že ona spí a po ránu je děsně nevrlá. Zato v noci, to mám rej. Chodíme na procházky, když už všichni v jiných bytech dávno spí. Napřed jsem se v noci v parku hrozně bál. Bylo tam spousta motajících se lidí. Někteří dokonce spávali na lavičkách.

„Klid, Garpíšku,“ říkala ona vždycky, „to jsou jen opilci a bezdomovci. Ti nikomu neublíží. Kór ne štěněti.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.